

stolene, for det andet, at dette kun bliver en midlertidig Bestemmelse.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou vilde have Forklaring paa, hvordan Lovforslaget skulde være i Strid med sund Fornuft og alligevel skulde kunne gennemføres efter en hurtig Udvalgsbehandling. Det blev ikke sagt, at Lovforslaget skulde være i Strid med sund Fornuft, men det blev sagt, at Lovforslaget kunde medføre Resultater, som var i Strid med sund Fornuft, og det tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret i. Naar vi først siger til en Mand: Nu skal du have en saa og saa lang Forbedringshusstraf, og saa bag efter, naar han saa tror, at han skal slippe ud, siger til ham: Nej, du skal alligevel sikke slippe ud, saa tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme mig, at det er i Strid med sund Fornuft.

Jeg kommer dernæst til den højtærede Justitsminister. Den højtærede Minister var forbavset over, at jeg ikke havde taget Ordet under Finanslovdebatten, og han mente, at min Tavshed maatte fortolkes, som om jeg var enig i det, der blev sagt. Ja, naar den højtærede Justitsminister siger, at han opfatter min Tavshed saaledes, er det selvfølgelig rigtigt; men jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister opfattede min Tavshed saaledes. Thi lige fra Dagen efter, at denne Indespærring havde fundet Sted, og indtil nu har den højtærede Justitsminister ikke været i Tvivl om mit Standpunkt; og den højtærede Justitsminister har ogsaa vidst, at jeg ønskede først at tage Ordet, naar Straffelovskommissionens Forslag kom frem, fordi jeg altid er ked af, at et Lovforslag skal knyttes til et konkret Tilfælde, for saa kommer dette konkrete Tilfælde til at dominere hele Diskussionen, hvilket er uheldigt. En rent saglig Forhandling kunde man jo kun faa, naar vi var noget paa Afstand af dette Tilfælde.

Nu er Tilfældet kommet frem, og nu maa vi diskutere det. Men den højtærede Justitsminister vil lægge Mærke til, at jeg under min Tale ikke med et eneste Ord nævnte det konkrete Tilfælde; jeg søgte at holde Spørgsmaalet abstrakt. Skulde jeg nemlig udtale mig om det konkrete Tilfælde, som den højtærede Justitsminister vil tvinge mig til, idet han netop taler baade om det Tilfælde, som har givet Anledning til Lovforslaget, og om andre Tilfælde, saa maa jeg sige — hvad jeg troede, den højtærede Justitsminister vidste —, at jeg mener, at det, der er sket, er forkert, jeg mener, at det, som her er sket, er en Retskrænkelse, og jeg har Gang paa Gang bedt den højtærede

Justitsminister om at lade dette Spørgsmaal prøve ved Domstolene. Den højtærede Justitsminister burde have sagt: Jeg tror at have Lovhjemmel, men jeg er ikke sikker paa det; derfor har jeg beskikket vedkommende en Defensor, og nu vil vi lade Sagen prøve ved Domstolene. Hvis denne Sag saa var gaaet Justitsministeren imod, var der ikke et Menneske i Landet, som vilde misbillige hans Optræden, vi vilde tværtimod alle billige den. Men det, vi ikke vil billige, er, at Manden er indespærret uden Lov og uden at Ministeren vil søge en Domsafgørelse, da man mener fra mange forskellige Sider, at det, som er sket, er ulovligt.

Den højtærede Justitsminister vil maaske sige: Ja, men vilde De da som Justitsminister have løsladt denne Mand? Dertil vil jeg svare: Nej, absolut ikke; men hvis min Opmærksomhed var blevet henledt paa denne Mand, vilde jeg være gaaet en anden Vej end den højtærede Justitsminister. Jeg ved, den højtærede Justitsminister har Folk, til hvem han med Tryghed kan henvende sig i vanskelige Tilfælde, naar der er Tale om Folk, som man er bange for skal komme ind paa Forbryderbanen. Jeg antager, den højtærede Justitsminister lige saa godt som jeg ved, at undertiden henvender Forældre sig til Justitsministeren og siger til ham: Vi har Børn, som vi frygter for skal komme ind paa Forbryderbanen, kan De ikke hjælpe os? Eller der er Forældre, som kommer til Justitsministeren og siger: Vi har en Søn, der sidder i Forbedringshuset, nu kommer han ud, og saa frygter vi for, at han paa ny skal forse sig, kan De ikke hjælpe os?

Ministeren kender lige saa godt som jeg de Veje, man gaar i saadanne Tilfælde og som Hovedregel med et meget godt Resultat. Thi den, der kommer ud af Forbedringshuset, er i allerhøjeste Grad villig til frivilligt at undergive sig de givne Regler, naar en Person møder frem og vil tage sig af ham, naar han kommer ud. Men naar dette skal ske, skal det ske i høj Grad diskret og paa en saadan Maade, at Offentligheden ikke faar det at vide; det skal ske saaledes, at det er vedkommendes Forældre og Familie, der tager sig af Manden og søger at faa ham paa rette Vej, og saa lykkes det. Jeg kan forsikre den højtærede Justitsminister om, at den Glæde, det vil være for en Minister at faa et Brev fra en Mand, som man har taget sig af paa denne Maade, er langt større end den, det vil være for ham, hvis Sagen bliver slaet op i Aviserne, for at man derved kan skabe en kraftig Folkestemming. Jeg tror derfor,